

פנימי

ב"ה

ליוצא למלחמת בית דוד

המחזור

ימות המשיח, עש"ק חקת | גיליון שביעי

נ ק ו ד ת מ ל כ ו ת

"ואת רוח הטומאה אעביר מן הארץ", שזה קאי על הימים שבהם נמצאים עכשיו, כמדובר כמה פעמים שעומדים כבר ב"ימות המשיח" - אמנם לא באמצעם אלא בהתחלתם ("אין די ערשטע טעג"), כיון שתיכף ומיד זוכים לגאולה האמיתית והשלימה.

בהנחה אחרת: "כמים לים מכסים", שיהי' "באותו הזמן" - שזהו זמן זה, שהרי ימים אלו הם ימי הגאולה האמיתית והשלימה, אלא שזהו רק התחלת ימי הגאולה, ותיכף ומיד בא גם המשך ושלמות ימי הגאולה.

(דברי משיח תנש"א ח"ד ע' 230. בלתי מוגה)

יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד

בעת אשר מחוץ שכלה חרב ההשכלה ומחדרים אימה, מסיתים הסתננו לשורות, ומטובי הבנים נפלו, בדיוק בעיתוי זה, פרץ הרבי נ"ע דרך, והניף את דגל צבאו 'חיילי בית דוד'.

להלחם בתחילה באלו "אשר שחרפו אויבך ה' [ואח"כ גם באלו] אשר חרפו עקבות משיחך", להפיץ את האמת הנצחית, את האמונה הלוהטת, עד ההתגלות! האמת מפעפעת בכולו, כל פינה מהאמת חדורה בה. כל אות, פסיק או תג, הוא אמת לאמיתה!

בשיחה סתמית עם עולמי'שע הזכרתי

את היחידות המופלאה של ראש חודש מ"ח ה'תשנ"ב, בה דיבר הרבי על לימוד של תמימים. ניתן לחלק את השיחה הזו לשלשה שלבים זה ע"ג זה:

"ועד, שגם כשמתעוררים באמצע השינה, חושבים מיד בלימוד התורה" מילים כאלו הוא לא יכל לקבל, "וכי עד כדי כך?"

יראו הדברים כגוזמאות, אבל אצלנו מונח ש'דבר הוי' דיבר . .

ומילתו על לשוני' כן, כן, כן אלו מילים של הרבי שליט"א מלך המשיח עם מבט אישי לכל אחד בעיניים!

את הסוד בשלב השני של השיחה העדפתי כבר לא לחשוף בפניו:

"כולל גם ויתירה מזו - אפילו בשעת השינה - חולמים על ענין בתורה, פלפול בתורה!..."

ה'לשיטתיה' של הרבי שליט"א בא לגלות בנו איך להיות חדורים בנקודה לאורך כל הדרך.

שיטות הלימוד המיוחדות שהראה לנו הרבי שליט"א מלך המשיח במשך השנים, מלוות אותנו. וזאת נלחמים התמימים לגלות! כשתתגלה האמת בעולם, יכירו וידעו חי וקיים! וכחלק מעתיד מזהיר זה, רוב יומו של חייל מחיילי בית דוד הוא בלימוד הנגלה, הכולל פלפול בעומק סברות דקות. זו

האמת הנצחית המלווה את חיילי בית דוד.

אולם השלב השלישי באותה יחידות לתלמידי הישיבות היא בבחינת עין לא ראתה רק לתמימים המובחרים, ואי אפשר אפילו לכתוב דברים אלו בשפתנו אלא רק באותיות הרב שנאמרו אלינו התמימים:

"ולהוסיף, שהלימוד באופן זה הוא נעלה יותר מה"יחוד נפלא" המבואר (בפשטות) בספר התניא בתחילתו. שכן, ה"יחוד נפלא" נעשה ע"י לימוד התורה בכלל, ובלימוד התורה גופא - ישנה דרגה נעלית ביותר, שלא (רק) שהלומד נעשה

"מיוחד ביחוד נפלא" עם הענין

הנלמד (היינו, שמציאותו ישנה, אלא שהיא מאוחדת ומיוחדת "ביחוד נפלא" עם התורה שלומד), אלא הוא מתבטל לגמרי ומתכסה לגמרי, עד שמציאותו אינה ניכרת כלל, ע"ד הביטול ד"כמים לים מכסים", שלא רואים את ה"ים" כלל, כי-אם את ה"מים" המכסים בלבד.

ועל דרך זה - כשמביטים על בחור-

ישיבה אמיתי ("אויף אן אמת'ן ישיבה-

בחור") - רואים מיד את המציאות האמתית שלו, מציאות התורה!... ומציאות-התורה נעשית "כמים לים מכסים" - בנוגע לעולמו, בכל פרטי חייו, בתור תלמיד פרטי במיוחד. ונוסף לזה, הוא משפיע כך גם על חביריו, באופן ד"מהם יראו וכן יעשו ובמיוחד בנוגע לחברים שאיתם לומדים יחד בחברותא!..."

הרבי מלך המשיח שליט"א מדבר כאן על דרגא אחרת. זו לא רק 'דרגא', זו מציאות חדשה של תמימים, שהם כלל לא מציאות נפרדת מן התורה! עצם מציאותם של חיילי בית דוד היא שונה, קורצנו מחומר אחר, זוהי שירה אמתית ונצחית, ואת השירה הזו אי אפשר להפסיק 'יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד'.

דעת נ"ק אד"ש מה"מ בנושא: קידוש לבנה

הדבר היחיד שחסר

"והנה מזה שעדיין לא הגיעה הגאולה לפועל למרות כל מעשינו ועבודתנו בכל הענינים, מובן, שעדיין חסר בשלימותו של עניין מסויים, וכפי הנראה - החסרון הוא ענין דקידוש לבנה. ובפרט שענינו של קידוש לבנה הוא הקבלת פני השכינה, שהלכך נימרינהו מעומד וכו' ואומרים שלום עליכם ליהודי נוסף ג' פעמים, שזה ממחר ומזרז את הגאולה האמיתית והשלימה, וכידוע גודל העניין של קידוש לבנה".

הדבר הראשון בגאולה

"כללות הענין דקידוש לבנה - שבו אומרים "דוד מלך ישראל חי וקיים" - קשור עם עניין הגאולה, דהתחלת הציווי אודות קרבן פסח וייציאת מצרים הוא - "החודש הזה לכם" - קידוש הלבנה - "כזה ראה וקדש" ועפ"ז יש לומר שהפעולה הראשונה של הסנהדרין - תיכף ומיד כשיקויים הייעוד, ואשיבה שופטייך כבראשונה" - בטבריא עתידין לחזור תחילה ומשם נעתקין למקדש" - תהיה קידוש החודש, כימי צאתך מארץ מצרים" שהתחלה היתה בענין "כזה ראה וקדש". ולהעיר שגם כאן מודגש הענין ד"מראה באצבעו ואומר זה" - "החודש הזה לכם", "כזה ראה וקדש".

/קונטרס "והחי יתן אל ליבו" עמ' 34

המנהגים בזה

לכל לראש - להזהר ולהשתדל יותר בקידוש לבנה, בבגדים נאים וחשובים, ברחוב וברוב עם הדרת מלך גם באותם מקומות שעד עתה לא הקפידו על זה (לפי שדרים בין הגויים) כולל גם הזהירות בנוגע להזמן דקידוש לבנה, שמצינו בזה חלוקי מנהגים, אחר ג' ימים למולד אחר ז' ימים למולד ובמוצאי שבת אם ליל מוצאי שבת הוא קודם י' בחודש... אבל אם הוא אח"כ אין ממתינין עד מוצאי שבת שמא יהיו ב' לילות או ג' או ד' עננים ולא יראו הלבנה ויעבור הזמן, ובפרט במדינות שרגיל יותר שהשמים מכוסים בעננים, ובפרט בימות החורף - ונהרא ונהרא ופשטיה, ובכל מקום ומקום לפי ענינו, ובמקום שיש שאלה וספק יעשו כהוראת רב מורה הוראה שעל אתר, ועוד ועיקר - קידוש לבנה מתוך כוונה מיוחדת למהר ולזרז ולפעול תיכף ומיד ביאת דוד מלכא משיחא ע"י הוספה בדרישה ובקשה על הגאולה, כסיום וחותרם קידוש לבנה: "ובקשו את ה' אלוהיהם ואת דוד מלכם אמן".

/דבר מלכות נח ה'תשנ"ב

חודש תמוז

"והנה כללות העניין דקיימא סיהרא באשלמותא שייך לעבודתם של ישראל, ישראל דומין ללבנה והם עתידים להתחדש כמותה, כפי שאמרנו בקידוש לבנה דחודש תמוז (לפני ימים אחדים). כלומר כשם שהלבנה מתחדשת מידי חודש בחודשו, והולכת ומאירה מיום ליום עד ט"ו בחודש, שבו קיימא סיהרא באשלמותא - כמו כן צריך להיות בעבודתו של יהודי, שמיום ליום הולך ומוסיף אור עד יום ט"ו בחודש שאז נמצאים ישראל במעמד ומצב דאשלמותא, מילוי ושלמות בעניין האור"

חי וקיים

"וכל זה אומר דוד מלך ישראל בשם כאו"א מישראל, עד סוף כל הדורות, שהרי דוד מלך ישראל חי וקיים, כפי שאמרנו ב"קידוש לבנה" דחודש זה - היינו שישנו פס"ד ברור בתורה, בלשון צחה וברורה, דבר שגון ומחודד, כשולחן ערוך, אשר גם עתה הוא "חי וקיים" בתור "מלך ישראל", באופן נצחי לעד ולעולמי עולמים שכן דוד מלך ישראל הוא מלכא משיחא, אשר על ידו תהיה הגאולה האמיתית והשלימה, גאולה שאין אחריה גלות".

/י"ז תמוז (נדחה) תשמ"ה

דעת עוליון

איתא בגמ' (ב"ק סו, א-ב) "אמר רבה... יאוש - אמרי רבנן דניקני..."

כוונת רבה בפשטות היא, שייאוש של הנגזל מועיל עבור קנין הגזלן. שכאשר הנגזל התייאש לאחר מעשה הגזילה, הגזלן קונה את החפץ וצריך להחזיר לנגזל רק את דמי שוויו ולא (דוקא) את גוף החפץ (הגזלה).

ובזה גופא רבה מסתפק, האם תועלת קנין זה הוא מעיקר דין תורה או רק מתקנת חכמים. והספק הוא האם כמו באבידה (בה יאוש מועיל לקנין מדאורייתא) שיש מעשה קנין משיכה ומנגד יש שחרור של הבעלים הראשונים מקנינו (ע"י יאוש) נחשיב כך גם בגזלה, או שלא נלמד מאבידה כי שם מעשה הקנין נעשה אצל המוצא בדרך היתר משא"כ בגזלן.

ועל הרצון לדמות ביניהם מקשה תוס' (ד"ה הכא נמי) הרי כל חידוש דין יאוש נאמר רק כשבא לידו לאחר יאוש ואם בא לפני זה אין חל כלל הייאוש כמעשה קנין, א"כ אין כל השוואה לגזלן שבו הייאוש נוצר דייקא לאחר שנטל וזה מה שיצר את הייאוש. ומבאר שהשוואה מייאוש של אבידה היא לא בכך שהדבר יהיה קנוי לו, אלא רק לגבי זה שייקנה את הגזילה לגבי שישלם רק דמיו ולא אותו בעצמו. ודבר זה ייתכן שגם באבידה יוכל להחזיר את שוויה כאשר הרימה לפני יאוש. עיי"ש.

והנה בקצות החושן (סימן שס"א סק"ב) ביאר בארוכה את ההשוואה בין אבידה לגזילה כאן על יסוד שיטת הרמב"ן במקור הדין של יאוש לפני מציאה (ב"מ כו, א במלחמות ועוד): דין זה שהמוצא לפני יאוש אינו קונה הוא תוצאה מכך שכאשר הרים את האבידה לפני יאוש, המוצא נעשה 'שומר' לבעלים ונחשב שהחפץ הוא גם עתה בידי הבעלים

וא"כ איך הייאוש יחול. היינו שדין 'באיסורא אתא לידיה' הוא דין מיוחד באבידה דאדם שהרים אבידה לפני יאוש הרי ברגע זה התורה קבעה שהוא נעשה 'שומר' לבעליה ורק דבר זה הוא הגורם לכך שהייאוש שלאחר-זמן לא יכול מלכתחילה. וא"כ זה שבאבידה הייאוש לא 'פועל' כאשר הרימה לפני יאוש, אינה חסרון בכוח ה'יאוש', אלא מצד דין נוסף - היותו 'שומר' לבעלים. משא"כ בגזילה שכל מטרתו להפקיע את החפץ מידי הבעלים הרי לא 'נעשה שומר' וזה מה שהש"ס מדמה את הייאוש באבידה לגזילה. עכתו"ד.

ואולי יש לחדד את הדברים ולסכם כך בסגנון 'שיבת':

א. לדעת תוס' הרי כל הרמה של חפץ לפני יאוש לא מאפשרת לייאוש להיות קנין. א"כ החידוש באבידה הוא בחלות שם 'יאוש'.

ב. לדעת הרמב"ן - (אליבא ביאור הקצוה"ח והדברים יותר מוגדרים כך בדעת הראב"ד בהשגות - הלכות גזילה ואבידה פט"ז ה"ד) הסיבה שהייאוש אינו מקנה, אינו מצד מהות גדר הקנין של 'יאוש', אלא מסיבה צדדית ששייכת דייקא בהרמת אבידה, משום ששם הרי המרים מתחייב ב'השבה' וממילא נעשה שומר (ובזה גופא ניתן להבין בב' אופנים האם צריך כאן את כוונת מוצא האבידה או שמצוות התורה היא הפכה אותו למציאות של 'שומר' וכפי ששקו"ט באחרונים בזה בדיוק לשון הרמב"ן ונתבאר בשיעורים בישיבה). א"כ החידוש באבידה הוא דין בדיני 'השבת אבידה' ולא דין בחלות שם 'יאוש'.

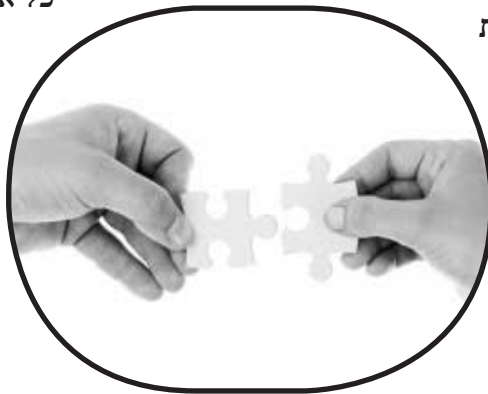
לזנות הוד נ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א

לבנים מובן שדורשים מאתנו לאחד מעלה ומטה לנקודה אחת - דורשים מאתנו להגיע לשיכרון מעמקים - מושג שנמצא אצל טייסים וצוללנים שהם משתכרים כביכול מהמראות שהם רואים עד שהם מאבדים את ההבדל בין מעלה ומטה - רק שאצלנו דורשים זאת למעליותא, כלומר כשאנחנו רואים בחור קצת שונה מאיתנו, במקום להציב לו מראה ולהראות לו כמה הוא מלוכלך בואו נעזור לו לנקות את האבן היקרה שבו, בואו נצלול לתוך תוכו נגלה את המכנה המשותף שיש לשנינו ונשתכר מאיבוד יחסי המעמדות המדומים שהיו בינינו עד עכשיו! נקודת מבט נוספת:

כל אחד שטס לרבי מה"מ שליט"א בטיסות ביניים יודע שהנחיתה הראשונה היא לא היעד הסופי אלא היא חלק מההמראה הבאה לעבר 770 - המקום הכי הכי!

אם נציץ קצת בהיסטוריה דרך המשקפיים של הרבי מה"מ שליט"א שירידה היא לא רק לצורך עליה אלא חלק מהעליה עצמה, נראה בבירור איך עצמות ומהות תמיד מתגלה ומחפש דוקא את הנקודות הכי אפלות, לדוגמא: מתן תורה ועשיית משכן דוקא במדבר הגדול והנורא נחש שרף ועקרב - אשר לא ישב אדם שם, בחירת עם סגולה דוקא לאחר היציאה ממצרים, היינו התוצאה של מצרים - ערוות הארץ, הקמת עם ישראל דוקא ע"י נישואין עם שתי אחיות - איסור דאורייתא, שלימות ותכלית התהוות כל העולמות מתבטאת דוקא בעוה"ז הגשמי כי נתאווה הקב"ה להיות לו ית' דירה דוקא בתחתונים, ועיקר כל העיקרים הגאולה האמיתית והשלימה צומחת דוקא מתוך הגולה, ועם היות שאנחנו דור ננס לעומת דורות הענק שקדמו לנו, העובדה שאנחנו דור אחרון לגלות וראשון לגאולה דורש מאתנו מעשה בפועל, ואם תשאלו אותי איפה צריך להפנות יהודים לחוגג את חג הגאולה י"ב תמוז תשע"ח? אני (ולא רק אני) אענה לכם בפשטות ובלי היסוס שברור לי שהמקום המתאים ביותר לעם ישראל שנזכה זמן זמן מיטן רבין ביום זה הוא כיכר רבין (דוקא, ולא מלכי ישראל) בתל אביב!!

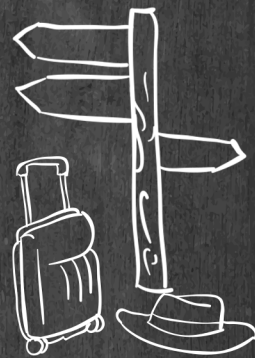
ביום שישי האחרון יצא לי לעצור יהודי ברחוב ולשאול אותו "צדיק, הנחת תפילין היום?" ובמקום לקבל תשובה לשאלה הוא מחזיר לי בשאלה כדרכו של יהודי: "אני צדיק? תראה איך אני נראה!"

במבט שטחי ונטול לחלוחית חסידית זה נשמע שאלה הגיונית ואפילו נכונה - איך אפשר לקרוא ליהודי שהנשמה שלו כלואה בגוף מגושם לבוש בג'ינס קרוע מעוטר בעגיל באוזן, שיער ארוך וקעקוע על הכתף, צדיק?? נשמע אבסורד לחשוב ככה על יהודי אחר, אבל האמת היא שאם נעשה קצת חשבון נפש יצופו לנו סיטואציות בהן אנו פועלים באותה גישה. הן בתור תמימים - לרוב קשה לנו לקבל חבר מהישיבה שמתלבש או מתנהג קצת שונה מהסטטוס החסידי הסטנדרטי כמו שהוא, והן בתור הורים - קשה לקבל ילד שהשקיעו בו כ"כ הרבה ובסוף הוא לא הולך בתלם. אומרים בדרך צחות שילדים משולים לטשולנט: בשניהם מכניסים ריבוי דברים טובים ולפעמים מחוסר השגחה על המאכל בעת בישולו יכול לאו דווקא לצאת כמו שתכננו...

באופן כללי אנחנו מחלקים ציונים לסובבים אותנו על פי הסתכלות שטחית ותו לא. אבל אם נעיין קצת בעומק פשט שיחותיו של הרבי מה"מ שליט"א בנושא אהבת ואחדות ישראל ובצורת התנהגותו האצילית לכל יהודי באשר הוא, נגלה שהיהודי שנראה לעינינו כנדמה בחומריותו לגופי אוה"ע אינו אלא הבן היחיד והיקר ביותר של המלך ועלינו לעשות הכל בכדי להחזיר אותו לאביו המלך! וכשם שלא תופסת אצלנו מקום ההופעה של הבחור ממבצע תפילין כך ועאכו"כ כשמדובר על מישוה שנמצא אתנו על אותו ספסל בישיבה, שישן אתנו בפנימיה, שאוכל יחד אתנו מהדייסה של תומכי תמימים! רואים שיעקב אבינו בדרכו לחרן עצר ב 770 של דורו והדבר היחיד שהוא מצא לעשות שם הוא לישון!! הרבי מה"מ שליט"א מסביר שבפעולת השניה הראש והרגלים - הבחינות העליונות והתחתונות של האדם נמצאים בהשוואה אחת, וכיוון שמעשה אבות סימן ונתינת כח

התחיל

/ סיפורו של 'תמי'

פוק שניעי

הושענא רבה. 3 בלילה.

תפוחים. תהלים. עייפות. אורחים. התחלת נקיון ב770. סוג של דורמיטא. ההתועדויות הליליות והריקודים עד הבוקר הסתיימו. מחר שחרית ארוכה מהרגיל. ושוב הפסקה ושוב בלאגן. שמיני עצרת-שמחת תורה.

מענדי משרקי ישן בספסל בשדרה מול 770 עם תהלים ביד. לראשונה בתשרי הזה הוא כבר לא עמד בקצב. הוא עזב את ה'מנין של הרבי' בתחילת אמירת התהלים, הוא חש מסוחרר וממוטט. לא רק פיזית. גם נפשית. הוא מרוקן. אי-שינה, אי-אכילה, מבצעים, ריקודים ובעיקר הוא ממוטט מהתנצחויות/מריבות. 'סוכת הועד' ו'סוכת אשל' בחורים מכל הזנים. מי יותר מוצלח ומי פחות. מי צודק ומי לא. הוא לא בנוי לזה.

אצל לייבוש קופרמן הכל ברור. הוא מוכיח באותות ומופתים כי בסוכת ה'ועד' אוכלים רק 70 בחורים ולא יותר ובהתועדויות 'שלהם' מגיעים רק כמה עשרות בחורים ישראלים והשאר זה אנשים ובחורים מה'שכונה'. לייבוש מסביר למענדי משרקי כי אבא שלו פיניע מסביר תמיד כי גם אם יהיה ל'ועד' יותר בחורים, בכל זאת 'המשיחיסטים ניצחו' שהרי כל הסיבה שהם בכלל באים לתשרי זה בעקבות המשיחיסטים והם בסה"כ מחקים את אש"ל.

מענדי משרקי לא יכול לסבול את הסגנון של לייבוש "ר' זלמן צודק כל כך. אותנו צריך לעניין רק דבר אחד שהרבי יתגלה ברגע זה. זה לא רק ענין חברתי".

בזכרוננו של מענדי משרקי צפה אפיזודה משנה

שעברה בתשרי כאשר אחרי מעריב וה'שיחה' נעמד איזה אברך מהארץ ולפתע התחיל לצעוק 'רבי תתגלה, רבי תתגלה'. באותו לילה לייבוש קופרמן הלך מבחור לבחור ואמר 'האברך הזה מטורף תתרחקו ממנו צריך להעיף אותו מ770'. מענדי משרקי לא הבין אז למה זה כל כך איכפת ללייבוש. "מה קרה", צעק ר' זלמן בהתועדות באותו לילה, "יהודי כואב לו שאין התגלות אלוקות בעולם, אז מה איכפת לך שהוא צועק? וכי כל התפילה זה לא צעקה שיהיה כבר התגלות מלכותו של הקב"ה בעולם? אבל ככה נראה עיתוני ומפלגתי שלא מתפלל בעבודה. האמת שכולנו היינו צריכים לצעוק 'שרייען באמיתיות את צמח דוד עבדך מהרה תצמיח'. אך שיטת חב"ד שלא יהיה 'בליטות' לכן צועקים בקלא פנימאה דלא אשתמע".

השנה מענדי משרקי מתוח יותר מכל שנה אחרת. לראשונה הוא מלווה צמוד את יענקי הניג ב"תשרי הראשון" שלו אצל הרבי. לפני שיענקי הניג נסע, היה עליו מכבש כלל-משפחתי שלא יסע. אפילו סבתא שתמיד רק מעודדת, הפעם התקשרה ואמרה באידיש גליציאנית מתגלגלת 'יענקי, למה יש לך לנסוע? זידי היה אומר שאמריקא זה מקום טמא בפרט לחסידישער בוחער כמוך. לנסוע לליובאוויטשער? מה פירוש היום לנסוע אליו?... יענקי הניג לא יכול היה אפילו להוציא באותיות המחשבה את הביטוי שאמרה על הרבי שליט"א. סבתא לא היתה לבד. כל הסביבה הקרובה התנגדה, בזה, לעגה ואף איימה. רק אחד עמד לצידו - האדמו"ר של אביו שאמר 'למדתי את 'קונטרס בית רבינו שבבבל' ואם יענקי הוא ליובאוויטשער הוא צריך לנסוע לשם, כי זה מה שהליובאוויטשער רצה'.

הלילה. התפילות עם הרבי היו קשות לרוחו. הוא לא הצליח להכיל זאת. אם כי בתוכו חש כי 'יש כאן משהו'. אבל זה לא מה שהם חושבים. כי הרבה אנשים וניגונים יש גם בגור. הוא חייב להבין מה בעצם יש 'כאן'.

בוקר יום הושענא רבה.

מענדי משרקי ניגש להעיר את יענקי הניג, אך הוא כבר לא היה במיטתו. אחרי חצי שעה הם נפגשו בסוכה כשיענקי מנסה להשתמט ממנו. "הכל בסדר"? שאל מענדי משרקי בחשש... יענקי השפיל מבט לרגע וענה: "אני כנראה לא יהיה כאן בשמחת תורה, אני יהיה בבארא-פארק בבית

כנסת של דוד שלי" - - -

מענדי היה בהלם. "הכל לייבוש אשם, לא היינו צריכים לדבר איתו נגד סוכות הועד.. זה ריחק אותו... בשנה הראשונה היינו צריכים לתת לו לבחור לבד".

כל תפילת שחרית מענדי לא היה מרוכז "לאבד את יענקי הניג 'על כלום' מי יוכל לשכנע אותו?...". הוא חשב לרגע לשתף את המשפיע ר' זלמן, אך ר' זלמן לא אווז מדילומטיה... אולי ר' זעליג? אך יענקי לא מסתדר איתו. 'הפסדנו אותו', היה בטוח מענדי.

בשעות הצהריים ראה משרקי את לייבוש קופרמן מדביק מודעות על "התוועדות מיוחדת לתלמידי תות"ל - עיבל' ב770 לעפערטס עם ראש הישיבה ר' יודל, מיד אחרי מנחה של הושענא רבה במנין כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א". "התוועדות אחרי מנחה של הושענא רבה? מי בכלל יבוא? איזה התוועדות זו", שאל משרקי את לייבוש, אך זה ענה בריפיון "כך ביקש ר' יודל".

3:50. סוכות השכנים ב-770 לעפערטס. שם מתאכסן ראש הישיבה כל השנים.

לייבוש הכין את המקום "שיהיה מכובד, לא סתם התוועדות. שכנעתי גם משיבות אחרות לבוא", אך טעות אחת עשה לייבוש, הוא הצליח לשכנע את ישראל כהן שחובה כי גם המשפיע ר' זעליג יגיע. בתוכו הוא חשב כי ראש הישיבה הרי בהתוועדויות

יענקי אכן הגיע, אך היה מבולבל. משפחתו הצמידה לו שם ידיד אחד מ'מעייני ישראל' שלא הפסיק לשגע אותו לבוא להתוועדויות ב'ועד'. 'אתה עוד צעיר, אל תיתן 'להם' להטעות אותך, יענקי אתה פיקח. תבוא רק לבדוק שלא תצטער יום אחד'.

אי שם בתוך תוכו הוא ידע שמקומו עם המשיחיסטים. אם המשפיע ר' זלמן משיחיסט אז זה סימן שכאן מקומו. ר' זלמן הוא איש אמת ועובד השם. אפילו אבא שלו התרשם ממנו מאד. וגם ראש הישיבה ר' יודל משיחיסט לא גדול, אלא גדול מאד.

אולם לא תמיד יענקי עמד בלחץ

ושלשה פעמים הוא השתכנע והלך להתוועדויות של ה'ועד', זאת רק בכדי להוכיח לעצמו כי 'משיח' זה לא מפלגה. חלילה! משיח זה תכלית כל הבריאה, משיח הרי זה שלימות עבודת כל הנבראים.

בכל פעם כשחזר היה רץ למענדי משרקי לשתף אותו על ההבדלים. "בעצם כולם מאמינים ברבי. בשתי התוועדויות אפילו המשפיע ניגן יחי אדוננו. כולם יודעים שגם עכשיו

הרבי משיח וכולם יודעים שהרבי עומד עוד יותר להתגלות וכולם בטוחים שזה קורה עכשיו". 'אז מה בעצם ההבדל?', תמה מענדי משרקי, "אני באמת לא יודע בדיוק", אמר יענקי הניג, "אך יש במשיחיסטים איזו 'אמת' שאני לא יודע להסבירה".

לייבוש קופרמן לא יכל להכיל את הדיון הזה - 'השתגעתם? הם בכלל לא מאמינים! הם רק אומרים זאת לבחורים הצעירים כדי שימשיכו לבוא אליהם... אבל כשהם מתוועדים בינם לבין עצמם הם אומרים שזה ימשיך כך עוד עשרות שנים...'. "ואתה כן מאמין?" כעס יענקי הניג. "אז למה אתה נגד כוס של ברכה וחלוקת דולרים?... "המשפיע ר' זלמן צודק בהכל. כל מילה שלו אמת! לייבוש הוא חיצון וממנו כל יניקת החיצונים..."

באופן כללי יענקי הסתובב בתשרי לא נלהב. אפילו בשמחת בית השואבה הוא פלט למענדי משרקי שגם בתולדות אהרן יש שמחת בית השואבה כל

ראית פעם אותם?"

בדרך כלל ר' זעליג אוהב להרחיב בתיאור המשל, אך הפעם בגלל הזמן הצפוף, הוא מיד התחיל להכנס ביענקי בלי כפפות: "פעם היה בכל חדר ומזרון 'קרציות'. כאלה שיונקים את דמם של אחרים ומכך הם חיים. אך זה לא מספיק אחרי שהם יונקים את הדם, הם מלכלכים ומטנפים ואף עוקצים".

"אדמו"ר הזקן ישב בכלא בשביל כאלה אנשים ששמרו על עצמם, "לכלא? שילך הליטוואק... אם הוא יצא נבוא לבקר אותו... מפעם לפעם אולי נחזור גם פתגם מהאייליקע תניא שלו, ביארציט שלו... "כשהרבי הריי"צ קיבל מכות בשפאלארקע הם הסתפקו בפרק תהלים, גלגלו עינים והזכירו את שמו ושם אמו..."

שקט מוחלט היה בכל הסוכה. זה לא הסגנון הרגיל של ר' זעליג, חשב לעצמו ישראל כהן, הוא לא אוהב היסטוריה בהתוועדויות. אך ר' זעליג המשיך: "גם כאן אצל הרבי. מי הגיע אחרי ג' תמוז... אחרי שאש"ל מסרו את הנפש ושפכו את הדם, הגיעו גם גנדרנים להנות... גם קרציות לא חסרות..."

יענקי הניג רתח ונפגע. הוא החליט סופית בתוכו לעזוב ברגע זה את ההתוועדות ולנסוע מיד לבארא-פארק לשמיני-עצרת-שמחת תורה. "בכל מקום יש פוליטיקא. אל תתייחס לזה", אמר לו אביו כמה פעמים. הוא רק חיכה שיתחילו לנגן. כשהתחילו הוא החל לקום ועמד כמעט לצאת. לבארא-פארק...

לפתע זה הגיע:

"יענקי זאגט לחיים".

ראש הישיבה עצר את הניגון ופנה ישירות ליענקי.

"יענקי כשתגיע לשיעור ג' תתחיל ללמוד המשך תער"ב, שם בחלק השלישי שהרבי נ"ע לא אמר, יש שם נקודה. נקודה מאד-מאד משמעותית למה שמדברים כאן, אבל תאמר לחיים קודם. נכנסים עכשיו 48 שעות של גילוי היחידה ויותר מזה עצם הנשמה ממש... צריך לומר לחיים... הרבי הרי עומד להתגלות בפועל ממש, הרבי הרי ירקוד כאן בהקפות ויחפש את יענקי שלו... הרי אצל

יותר חוזר נקודות משיחות ומאמרים, פה ושם מספר סיפורים מחסידים קודמים, כדי שיהיה מעניין צריך גם את ר' זעליג.

בשעה 4:00 ר' יודל הגיע להתוועדות כשהוא מלווה ב... יענקי הניג. מענדי משרקי היה מופתע "איך לא חשבתי להביא אותו לר' יודל' הוא מאד מחזיק מהראש ישיבה". ההתוועדות החלה, אך ראש הישיבה התעטף בשתיקה. לייבוש דחף במענדי משרקי למלא את כוסו של הראש-ישיבה פעם אחר פעם ביין היבש שהוכן במיוחד עבורו, אך חוץ מאמירת 'לחיים' לכמה קראון-הייטסים שבחיצוניות אולי נראה כי אינם הולכים בתלם החסידי, הוא לא פצה את פיו.

המשפיע ר' זעליג בחושי הגאונים קלט מיד את הנעשה, לרגע הוא חשב לקום וללכת, אך בתוכו ידע שזה לא יהיה כבוד הישיבה. התמימים

ירגישו שמשו לא בסדר. להתחיל להתחנן

לר' יודל שידבר, גם זה לא יעבוד. הוא

מכיר את הראש-ישיבה לפני ולפנים.

ברגע שר' יודל 'נסגר' אי אפשר לפתוח

אותו מיד. ולכן הוא החליט למרות אי

הנעימות להתחיל להתוועד לבד, כמו

שרק הוא יודע. למרות הכאבי ראש

מהמשקה בימי חול המועד, הוא החליט

להתמסר כולו לתמימים. הוא ביקש מישראל

כהן למלא את כוסו במשקה ובלי שהיות פתח

באזירה מלחמתית. הנושא - 'התחבטויותיו של

יענקי הניג'.

"יענק'לה, אחרי כזה תשרי עמוס נוהגים אצל

האדמורי"ם הפולישער'ס לנסוע לנופש, אולי אני

ואתה ניסע יחד ליומיים לטיול קטן לצפארי בלונג

היילנד, סבתא מרשה לך?" - - -

איש לא הצליח להסתיר את חיוכו. חוץ ממענדי

משרקי.

יענקי הניג האדים.

"יש בצפארי בלונג איילנד סוג של משפחת עופות

מאד נדירה. האמא, האבא, הסבא, הסבתא, כל

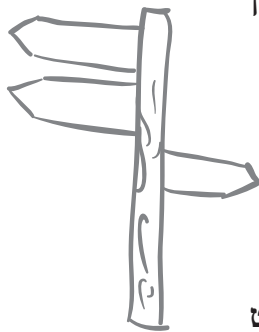
הגוזלים, כולם-כולם לא עושים כלום אף פעם. לא

מביאים מזון, לא נאבקים על קיומם, לא מנקים את

מיקומם. כל היום הם עומדים בשורה ומתגנדרים

בלבד. ומחכים שאחרים יביאו להם את מזונם. אם

הנהלת הצפארי לא תביא להם מזון הם ימותו.

הרבי כל אחד הוא בן יחיד ממש... וכשלמישהו יש בן יחיד... בפרט כשהוא בן בכור... 'בני בכורי ישראל', הרי כל האהבה, כל המחשבה עליו... ואם הוא הולך מהאבא, אין לתאר ה... כאב... ה... עגמת נפש..."

ראש הישיבה נחנק.

לייבוש נבהל. "הוא מדבר על 'ממקה' שלו... עכשיו זה יענקי הניג ה'ממקה' שלו..."

דמעות זלגו מעיניו של ראש הישיבה והוא המשיך "הרבי הרי כאן בפועל ממש. בפועל ממש כפשוטו. הוא עומד עם הספר-תורה ומביט בפניו של כל אחד ממש, אז איך אפשר לצער אותו צער גדול כל-כך וללכת דווקא כשהוא מגיע".

יענקי הניג קפא.

הוא אוהב את הראש-ישיבה. הוא יודע שזה באמת מהלב אצלו. אבל בכל זאת, כמו הראש-ישיבה אין הרבה. הוא בודד. אפילו עכשיו בהתוועדות לא באו הרבה. רק בגלל הראש-ישיבה הוא יישאר?

ראש הישיבה לגם כוס מלאה יין אמר 'לחיים' ופנה לר' זעליג ואמר:

"צריך להתוועד על המשך ע"ב, אתה שומע ר' זעליג? התמימים צריכים לשבת ולהתוועד על החלק שלא נאמר בהמשך ע"ב, זה שהרבי הדפיס בתשל"ז לפני שמיני עצרת תשל"ח. שם הרי הכל נכתב על עכשיו. הרבי נ"ע הרי עזב את ליובאוויטש והפסיק לומר את המשך ע"ב, ואז דווקא ברוסטוב הוא כתב את החלק השלישי ובו הוא מתוועד איתנו על עכשיו. על יענקי הניג. על...". לרגע הוא שוב נחנק אך מיד המשיך: "הרבי נ"ע מתוועד איתנו על דביר... שהחושך עצמו מאיר. שההעלם שנראה שהוא מצד הגלות, הרי באמת דווקא אז מתגלה העלם העצמי שהוא למעלה מכל גילוי, דווקא בחור בגלל שעבר מה שעבר זה מה שבסוף מביא אותו לעילוי הכי נעלה. דווקא בגלל שעבר העלם, הרי ההעלם החיצוני הזה מכיל בתוכו את ההעלם העצמי".

מענדי משרקי ישב מהופנט. אך לייבוש לא שבע רצון "אם הוא ימשיך להתוועד על ע"ב תיכף ילכו רוב הבחורים. גם מאוחר עכשיו מאד. צריך לשאול משהו, שמישהו יעשה קצת בלגן", חשב לייבוש 'העיתוני' והבלגן הגיע:

רועי יצחקוב המקובע שכותב את שיעורי ראש-הישיבה, הקשה בתמימות: "מה הרב חושב על כל הענין של הדעות השונות שקיימות היום בתשרי? יש בחורים שזה מאד מבלבל אותם".

"נארשקייטן" [שטויות], פלט ראש הישיבה. "האדם הוא מדיני", יש תמיד כמה אופנים, זה לא אמור לעניין אף אחד. העיקר זה שהעצם יהיה בגילוי. זה הרי העיקר. זה החידוש של הרבי שליט"א במאמרים שלו על המשך תער"ב, הרבי הרי אומר שעצם אם הוא לא בגילוי 'אין זה העצם', זה הלשון בדבר מלכות וארא תשנ"ב, 'אין זה העצם' [וכשאמר את המילים 'אין זה העצם' צעק בכל כוחו]. אנחנו נמצאים ב770 וחיים שהעצם הוא בגילוי. יש כסא לרבי שליט"א, יש מקום מיוחד... וגם ליענקי הניג יש מקום מיוחד שמשם הוא מביט על העצם... מי שלא נמצא למטה בתשרי, הוא חסיד של הרבי רש"ב, זה עצם בלי גילוי של המשך ע"ב בחלק השלישי, אך בשיחות של דור השביעי, הרבי מחדש שהעצם צריך להיות בגילוי. בגילוי ממש. זה ההבדל. וזה גם בעבודת האדם הענין של עצם בגילוי - שהקאך במבצעים יתבטא בלימוד ב'סדרים בנגלה'. עצם בגילוי זה שהאמונה ברבי שליט"א תבוא לידי גילוי בזהירות מהיצר הרע..."

השעה כבר מאוחרת. אנשים מתחילים להתקפל. אך ר' יודל ממשיך להגיד לחיים, אפילו המשפיע ר' זעליג מרגיש שזו לא השעה הנכונה. אך ר' יודל ממשיך להתוועד "ר' זעליג יש תמימים של עצם, יש תמימים של גילויים, יש תמימים של חיצוניות, יש תמימים של זיבורית, יש תמימים של זיבורית שבזיבורית. הנקודה שכולם מאותו מקור... זה הרי הלב של המלך 'אב אחד לכולנה' כמבואר בפרק לב, זה הרי הליקוט בחלק לא בשלח שדרגת הנשיא מביא איחוד גמור בין כולם... זה הרי השיחה ביחידות תשמ"ג לועד כפר חב"ד ונחלת הר חב"ד... זה הרי פורים קטן נ"ב... שם זה יותר... זה שם הרבה יותר... שכולם אחד ממש עם הנשיא... אחד ממש... כל הענין של הדרן על הרמב"ם תשמ"ו שידעו שהוא משיח ודאי. בסוף מאמר 'ביום עשתי עשר' זו גם הנקודה להביא את נקודת האמונה של 'עצם' דווקא בשכל. זה הרי ממש מפורש בקונטרס ענינה של תורת החסידות בביאור של 'מודה אני' ע"פ קבלה שה'מלך' מתגלה

ב'חי וקיים'..."

יענקי הניג מהרהר. על הבית. על מקומות אחרים.
הוא חושב לעצמו כי באמת כזה דבר הוא לא
ראה. בשום מקום.

כשהם מגיעים כבר לקינגסטון אמפייר, יענקי
הניג רואה מישהו מוכר.
מממ...

דביר? דביר נגבי - - -

בחליפה מרופטת עם כובע הרוס
לגמרי שקית עם שאריות כרטיסי
משיח ושבע-מצוות, הוא צועד יד
ביד עם איזה תמהוני עם קוקו גדול
לראשו, גבוה. ישראלי? כן. ישראלי.
ראש הישיבה כבר כמעט לא כאן.
הוא כבר לא רואה סביבו מאומה.
חבל.

"דביר! דביר!" צעק יענקי.

יענקי עם התנהלות אירופאית
מסוייגת שכל התשרי היה מופנם
וספקני לפתע הרגיש בתוך
התוועדות. הוא ניגש לדביר ונישקו
כחבד"י זקן ורגיל.

"מי זה? מי זה? מאיפה הבאת אותו?"

"זה? זה אחי... זה אח שלי. פגשתי אותו ברחוב
45 במרכז מנהטן במבצע לולב אחרון, הייתי חייב
להספיק אנשים ונשארתי עד הסוף. הגענו ברגל".
ר' זעליג התערב ואמר: "צדיק! איך קוראים לך?".
הבחור הגבוה הביט בו וענה ביושב: "אני סער
נגבי, אני גר במושב כרמים" - - -

המשך יבוא

ראש הישיבה כבר לא הרגיש טוב. שלשה בקבוקי
יין הסתיימו. כבר חושך בחוץ. שמיני עצרת
נכנס. אנשים חזרו מהמקוה, פה ושם תמימים
רצים לתפוס מקום ב770, אך ראש הישיבה
תופס בכל הכוח את ר' זעליג ולא מפסיק לצטט

קטעי משפטים ומראי מקום
למאמרים על אחדות עצמית,
על עצם, על עצם בגילוי, על
בלי גבול וגבול שזה הכל הרבי
שזה הכל הנשיא.

הסוכה מרוקנת. אפילו לייבוש
הלך. ר' יודל ור' זעליג יושבים
יחד בסוכה הריקה.

רק יענקי הניג עומד בצד
ומביט בר' יודל.

הוא רוצה ללוות את ר' יודל
להקפות.

אולי אם הוא יהיה איתו
בהקפות הוא יתחיל כן להבין
מה זה 'עצם' ומה זה 'עצם'

בגילוי. לראות בעיני בשר את הפלא שלא קיים
באף מקום בעולם. מקום אחד יחיד ומיוחד ממש
שבו העצם בעצמו הוא בגילוי ממש.

8:30 ליל שמיני עצרת.

שלשה הולכים ביחד מחזיקים זה את זה. המשפיע
ר' זעליג, ראש הישיבה ר' יודל ואחריהם עמם -
יענקי הניג.

ר' זעליג עוצר כל מיני אמריקאים שמתפללים
ליד הבית עם ילדים קטנים לבושים במחלצות
האופנה האחרונה, הוא מנשקם ומדבר כמה מילים
באנגלית-ישראלית-רצועה. ר' יודל אחוז שרעפים
לא מפסיק להגות 'העצם' - בגילוי, העצם בגילוי.

קו הישיבה 0795284899

התוועדות | שיעורים | שידורים חיים

געפינט ער זיך ניט אין דער וועלט פון וואכעדיקייט,
 הוא לא נמצא בעולם של החול,
 ביי אים איז איצטער שבת! און דאס וואס ס'קלינגט
 דער טעלעפאן,
 אצלו עכשיו זה שבת! וזה שהטלפון מצלצל,
 איז מערניט ווי א בלכול וואס דער "קלוקינגער" וויל
 אים מבלבל זיין,
 זה לא יותר מאשר בלכול שה"ערמומי" רוצה לבלבל
 אותו,
 וואס די כוונה בזה איז,
 שהכוונה בזה היא,
 אז ער זאל באווייזן אז ער איז א קלוגער,
 שהוא יראה שהוא פקח,
 און ווערט ניט נתפעל פאר דעם "מלך זקן וכסיל".
 והוא לא מתפעל מה"מלך זקן וכסיל"

שיחה נוקבת בה מגדיר הרבי מלך המשיח
 שליט"א את מצבו של בעל העסק בעת הלימוד
 בבחינת ה'זמן' הנגזרת מ'עולם-שנה-נפש'. ל"ג
 בעומר תשל"ח

"ווען ס'קלינגט דער טעלעפאן,

כשמצלצל הטלפון,

ענטפערט ער ניט,

הוא לא עונה,

ווארום איצטער איז ביי אים בדוגמא צו שבת,

מאחר שעכשיו אצלו מעין ובדוגמת שבת,

און ווען דער טעלעפאן קלינגט בשבת,

וכשהטלפון מצלצל בשבת,

איז דאך ח"ו אז דאס זאל אים מבלבל זיין פון ענין
 השבת - ועד"ז ווען ער לערנט תורה,

אז ח"ו שזה יבלבל אותו מעניין השבת - ועד"ז
 כשהוא לומד תורה,

קידוש לבנה בגאולה

אולם כאן מתבקשת השאלה: אם כן לעתיד לבוא
 לא תהיה מציאות של קידוש החודש? מאחר
 והמושג ד'מולד הלבנה' שייך רק כאשר הלבנה
 היא ה"מאור הקטן", שאין לה אור עצמי, אלא
 מקבלת את אורה מהשמש, ולכן ישנם שינויים
 באור הלבנה, החל מ"מולד הלבנה" (לאחרי
 שהתעלם אורה לגמרי), שמיום ליום הולכת
 וגדלה עד לאמצע החודש שאז היא במילואה,
 ואחר כך הולכת ומתקטנת מיום ליום עד סוף
 החודש וחוזר חלילה, שכל זה תלוי באופן קבלת
 האור מהשמש, בהתאם למיקומה של הלבנה ביחס
 לשמש והארץ. אמנם כאשר אור הלבנה יהיה כאור
 החמה, היינו, שיהיה לה אור עצמי (כמו לחמה) -
 אזי לא שייך בה כל המושג של שינויים, ובמילא,

עתיד משיחנו

אחד מייעודי הגאולה המובאים בספר ישעי', הוא
 "והיה אור הלבנה כאור החמה". הסיבה לייעוד זה
 נובע מכך ש'מיעוט הירח' מבטא בתורת הקבלה
 והחסידות את אחד החטאים שנבעו מהצמצום.
 ולכן בגאולה האמיתית והשלמה שהכל יתוקן,
 הרי ברור שהסיבה להכל שזה כתוצאה מ'מיעוט
 הירח', יתוקן אף הוא.

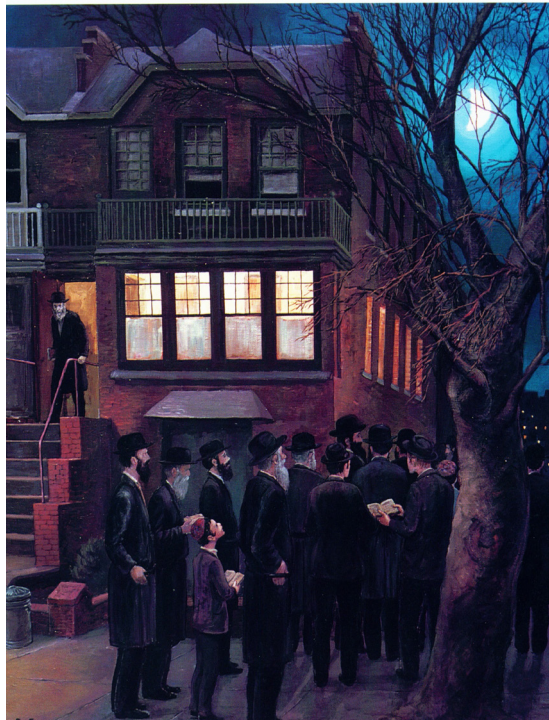
בעומק יותר מוסבר, כי מיעוט הירח הוא ביטוי
 לכללות המרחק שיש בין בורא - שמש הוי"ה
 - לנבראים - ירח בחינת מקבל. מיעוט זה יצר
 את תחושת היש למקבלים הנבראים ולכן ברור
 שבגאולה שאז תיווצר התאחדות בין המשפיע
 למקבל, הרי הירח יחזור להיות כאור החמה.

לא יהיה שייך כללות העניין ד'מולד הלבנה' [כמו פלא ואין לו ביאור בדרך הפשט, אלא שבכל אופן הרי הייעוד יתקיים - בתקופה השנייה בימות המשיח שאז אמרו רז"ל: "מצוות בטלות לעתיד לבוא". ועצ"ע.

(מובן מתוך שיחות ש"פ נצבים תשמ"ה ואחש"פ תשד"מ)

(מובן מתוך שיחות ש"פ נצבים תשמ"ה ואחש"פ תשד"מ)

/נכתב לזכות מעמד 'קידוש לבנה' ברוב עם הדרת מלך - יום שני חג הגאולה י"ב תמוז במעמד 'משיח בכיכר' בכיכר רבין בתל אביב

אין ייתכן לומר שתתבטל מצווה בימות המשיח? הרי המצוות נוהגות לדורות!?! שאלה זו היא אמנם, לדעת הפוסקים, שייעודים אלו כפשוטם. אך לפי הרמב"ם, שסובר שלא יבטל דבר ממנהגו של עולם, וכל הייעודים הינם משל וחידה, הרי גם ייעוד זה משל, ובמילא גם בימות המשיח יהיה קיום המצווה דקידוש חודשים.

הרבי שליט"א מלך המשיח כותב שענין זה הוא

מה שאין כן!

הרב שניאור זלמן

פעם בזמן אדה"ז הי' מלחמה נגד צרפת והעשירות וכן ההנהגה היתה באופן של 'קטונתי מכל החסדים' ולכן חיו עם פחד שמא יגרום החטא, שלא תהי' יניקה לחיצונים מהישות שלנו - באופן של ביטול ויציאה מהעולם.

ובדור השביעי

כבר התבררה קליפת צרפת (וישב תשנ"ב) והעשירות וההנהגה באופן של ויגבה לבו בדרכי ה' ואין חשש מהישות שלנו כ"כ והכיוון הוא תחשוב טוב יהי' טוב, באופן של התלבשות בעניני העולם אזלת לקרתא הלך בנימוסי', כהכנה לכך שהיש האמיתי יתגלה ביש הנברא.

(וראה לקוטי שיחות חט"ו שיחת וישלח-י"ט כסלו שאין זה בסתירה להנהגת יעקב אבינו ואדה"ז, שלהם היתה הבטחה שיהיה טוב, והחידוש שמצד ענוותנותם חששו וביקשו בתורת צדקה וחסד חנם).

הידעת?

א. סיפר הגה"ח ר' שד"ב שי' וולפא: בתקופת לימודי ב'קבוצה' בבית משיח 770 מנתה קבוצתינו מספר מצומצם של תמימים, עובדה שיצרה קשר אישי וקרוב בין התמימים להוד כ"ק אדמו"ר שליט"א מלך המשיח (ממש כבין משפיע לתלמיד). באותם שנים (ועוד לפני זה), עורר הרבי שליט"א מלך המשיח על החזקת תמונה של הרבי (הריי"צ, וכמובן שהתמימים פירשו את זה על הרבי שליט"א מלך המשיח עצמו) בכדי שאם יבוא היצה"ר, יוציא החסיד את התמונה, וייקל לו במלחמתו. א' התמימים, נכנס אז לרבי שליט"א מלך המשיח ושאל: "הרי ברגע שהיצה"ר מגיע, כבר אין חשק להביט בתמונה של הרבי... אז כבר מסתדרים איתו טוב, ומה תועיל התמונה!?! ענה לו הרבי שליט"א מלך המשיח: "היצה"ר לא מגיע בשיא תוקפו בבית אחת, הוא מגיע בתחילה בצורה רגועה, מתונה, ורק במשך הזמן הוא מתגבר והולך. על התמונה של הרבי יש להביט כשהיצר רק מתחיל, והענינים עוד בשליטה..."